

Hồi Thứ Bốn Mười Chín

Ngũ lão ra oai vây Nam Cực, Các tiên liệng phép đánh Hải Triều

Nói về Đông ba đến quân, làm chức Thủ tọa của ông Hải Triều, cai quản hai mươi bốn động chơn nhơn, cùng với Tây Ba, Nam Ba, Bắc Ba, Trung Ba, bốn vị đế quân, kêu là Ngũ lão. Ngày kia Đông Ba đế quân đang ngồi đọc kinh, trong lòng hồi hộp chẳng an, bèn nghĩ rằng: "Thầy ta dẫn mấy động chơn nhơn xuống đất Lâm Tri, cùng với Nam Cực, Tôn Tẫn giao chiến, tưởng khi có việc chi bất trắc, nên ta nằm ngồi chẳng an". Bèn đoán coi, thất kinh nói: "Mao chơn nhơn chết rồi, Nam Cực bày trận kim quang tụ tiên, vậy thầy ta cùng các động chơn nhơn, song nó người đông thế mạnh, một mình ta làm sao mà cứu choặng, phải có người giúp sức mới xong, song mấy động chơn nhơn khác, dầu có thần thông cũng không cử nổi Nam Cực, duy có bốn vị đế quân nếu thỉnh người xuốngặng, thì cứu thầy ta cũng không khó chi". Tính rồi bước tới tam thanh điện, vội vàng đốt hương chúc cáo; ngó thấy khói hương phới phới, bay giữa không trung tuốt lên núi Nam Ba, động Châu Minh.

Nói về Nam Ba cùng với Tây Ba, Bắc Ba, Trung Ba đang bàn tính kế trường sanh, luyện chế diệu dược, xảy thấy một luồng khói hương vào động, nghĩ biết sự tình. Nam Ba cung tay nói với mấy vị đế quân rằng: "Nay Hải Triều thánh nhơn ở đất Lâm Tri bị Nam Cực bày trận tụ tiên vây, ta khôngặng, có Đông Ba đế quân đốt hương thỉnh chúng ta phá trận tụ tiên vây, ta khôngặng, có Đông Ba đế quân đốt hương thỉnh chúng ta phá trận tụ tiên mà cứu Hải Triều và các động chơn nhơn". Nói rồi ba vị đế quân đi liền. Đến động, có đồng nhi giữ cửa vào báo. Đông Ba ra nghinh tiếp vào trong động, phân ngôi chủ khách uống trà. Nam Ba nói: "Hèn lâu sao đạo huynh chẳng tới động em mà chơi?" Đông Ba nói: "Chẳng giấu chi các anh, vì thầy tôi xuống thành Lâm Tri cùng Nam Cực, Tôn Tẫn đối địch, trong động không người coi giữ, vì vậy nên chẳng đếnặng bấu sơn mà vâng nghe lời dạy". Nam Ba nói: "Linh sư sao chẳng ở động tu hành, xuống chốn hồng trần làm cho cho khổ vậy?" Đông Ba buồn bực đáp rằng: "Tôn Tẫn trái trời làm bậy. Nam Cực lại bày trận tụ tiên, giết chết Mao Bôn, còn Hải Triều cùng các vị chơn nhơn đều bị vây hết". Bốn vị đế quân nghe rồi cả giận nói: "Nam Cực, Tôn Tẫn xác xược đường ấy, sao dám ki dễ đạo ta, vậy chúng ta đi xuống đó mà cứu người, chẳng hay các vị tính thế nào?" Bốn vị đế quân đều nói: "Phải, song chẳng nên nên chậm trễ". Rồi năm người ra động đi liền, giây phút đến thành Lâm Tri, ngó thấy phía đông bắc màu

vàng rực rỡ, kim quang chói mắt, khí đồ mịt mù, trên có ba mươi sáu cây kim đao, mười phần lợi hại, bốn cửa có bốn tòa tụ tiên, cờ phướn lằng xằng, tiến chuông, trống đánh nghe không dứt, trên đài phía đông, nam, bắc, ba cửa chẳng thấy người giữ, duy đài phía tây, có ông già, ăn mặc khác thường. Tay cầm như ý câu. Đông Ba đến quân nhìn biết Nam Cực lão tổ, thì giận lắm nói: "Thầy ta bị vây trong trận nhọc nhằn, sao nói đặng ở đây mà thông thả, vậy chúng ta ráng bắt Nam Cực, dạy nó tháo trận tụ tiên, thả Hải Triều cùng mấy vị chơn nhơn ra". Trung ba nói: "Chẳng nên đánh đâu. Nam Cực thần thông quảng đại, lại có Tôn Tẫn phép lực cao cường, chúng ta đánh với nó cũng không chắc hơn đặng, e lậu việc thì khó tính, chi bằng ta vào dinh sai một vị chơn nhơn ra trận cùng Nam Cực khiêu chiến, còn chúng ta thì mai phục bốn phía, dẫn cho Nam Cực tới đó áp lại phủ vây, chừng ấy phá trận chẳng khó gì". Rồi năm vị đều bay tới dinh Tẫn, quân giữa dinh ngó thấy giữa trời bay xuống năm sắc phi cầm, có năm ông già, bèn vội vàng cúi mình hỏi rằng: "Chẳng hay năm vị tiên ông ở núi nào, động nào? Xin cho tôi biết đặng vào thông báo". Đông Ba nói: "Người vào tâu với vua Tẫn, nói năm phương đến quan đến đây". Quân giữ cửa nghe nói, lật đật chạy vào đại trường bẩm rằng: "Trước cửa dinh có năm vị đế quân đến xin ra mắt". Thủy Hoàng chưa kịp nói, Kim Tử Lăng cùng các vị chơn nhơn nghe nói cả mừng, tâu rằng: "Vốn là năm phương đến quân, mấy vị ấy đạo phép tinh thông, hung tang nhứt nguyệt, nếu đến đây phụ giúp, chắc phá đặng trận tụ tiên". Thủy Hoàng nghe nói cả mừng, liền đứng dậy dẫn văn võ ra cửa, tiếp rước vào dinh. Thừa phụng quan pha trà uống rồi. Thủy Hoàng nói: "Nay Nam Cực bày trận tụ tiên, có mấy vị chơn nhơn cùng Hải Triều vào trận mà chẳng thấy ra, chưa biết sống thác thế nào?" Đế quân nói: "Các vị chơn nhơn cùng ông Hải Triều tuy bị vây chớ tánh mạng chẳng hề chi, nếu muốn phá trận kim quang tụ tiên này, thì nghe lời tôi, có vị chơn nhơn nào dám đến trận tụ tiên dụ Nam Cực tới đây, đặng chúng tôi vây nó, mới phá được trận. Xảy có Cách Diện chơn nhơn ứng tiếng xin đi, Đông Ba đế quân mừng nói: "Người đến cửa tây thành Lâm Tri, có Nam Cực đang ở trên đài lược trận, người tới đó cùng nó giao chiến, cho thua chẳng cho thắng, dẫn nó ra cửa phía tây, đặng ta tiếp đánh". Cách Diện chơn nhơn lãnh mạng đi liền, Đông Ba sai Thổ Tư chơn nhơn ra ngoài cửa phía tây, chờ Cách Diện dẫn Nam Cực ra rồi, thì phải kịp để đài nhỡ phướn tụ tiên, rồi ra phép thần thông ngăn đón, chớ cho người ra tiếp Nam Cực. Thổ Tư lãnh mạng ra đi, có mấy vị chơn nhơn theo sau, đều ra năm phía mai phục.

Nói về Cách Diện chơn nhơn cỡi voi trắng, cầm cây tam thất thiên xoa, bay tới cửa tây thành Lâm Tri.

Lúc ấy Nam Cực ở trên đài lược trận, thấy Hải Triều bị vây trong trận, thì vui mừng, đang thông thả ở trên đài, thấy giữa không trung rút xuống một người chạy tới

pháp đài, Nam Cực cản lại giao chiến chưa đặng vài hiệp, Cách Diện đâm bảy một xoa, rồi cỡi mây bỏ chạy, Nam Cực giận lắm, nói: "Yêu đạo, mi chạy đâu". Bèn cỡi nai bay theo. Thổ Tư ngó thấy Nam Cực bay theo Cách Diện ra khỏi, pháp đài, liền chạy tới tụ tiên đài, vừa muốn nhổ phướn tụ tiên. Bạch Hạc đồng tử thấy có người đến nhổ phướn tụ tiên, thì nạt rằng: "Yêu đạo xứ nào, dám nhổ phướn tụ tiên, muốn phá phép của thầy ta sao?" Thổ Tư cười nói: "Mi là thằng con nít biết gì, ta không phải người nào lạ đâu, vốn là Thổ Tư chơn nhơn ở núi Côn Lôn". Bạch Hạc nghe nói giận lắm, xách gậy long đầu trượng của ông Nam Cực mà đánh Thổ Tư, Thổ Tư hươi búa rước đánh. Hai người liều chết quên sống, đánh nhau một trận hơn mười hiệp. Thổ Tư liệu thế khó hơn, chắt bảy một búa bỏ chạy. Bạch Hạc giận nói: "Yêu đạo? Mi chạy đâu". Bèn xách trượng rượt theo. Thổ Tư thấy Bạch Hạc rượt tới chẳng xa, trong bụng mừng thầm, quay lại kêu lớn rằng: "Thằng con nít, chớ cậy tài, coi phép ta giết mi đây". Bạch Hạc nghe nói, ngược lên xem, chẳng thấy bửu bối, ngó xuống đất cũng không có chi cả bèn nghĩ rằng: "Có khi thằng yêu đạo này thấy ta rượt nói gấp lắm, nên dùng kết gạt ta, thôi ta cũng chẳng kể đến có phép cùng không phép, quyết rượt tới đánh nó một trượng cho té nhào, bắt đem về cho thầy ta mà lĩnh thưởng". Nghĩ rồi, bèn rượt nà tới, Thổ Tư vùng mưa ra một lần sáng, dường như ngàn sợi tơ bạc, liền liền chẳng dứt, bay trùm tới mình Bạch Hạc. Bạch Hạc ngó thấy cả kinh, chẳng biết vật chi, đưa tay ra bắt, bị dây ấy quấn tay chặt cứng. Giây phút trùm cả mình đầu, đục không dứt, bứt không rời, dường như dây trói, cửa quây chẳng nổi. Thổ Tư quây lại bắt Bạch Hạc để ngang lưng thú, chạy tuốt về dinh.

Nói về Nam Cực, rượt theo Cách Diện chơn nhơn, gặp một ông già ngồi trên lưng bạch hạc, tay cầm như ý, đón đường nạt rằng: "Nam Cực? Người chạy đâu?" Nam Cực biết là Tây Ba đế quân, liền cúi đầu cười nói: "Tôi chào đạo trưởng đó, chẳng hay đến quân đến đây có việc chi chẳng?" Tây Ba nói: "Nam Cực! Người là chủ đạo giáo, làm đầu các tiên, Tôn Tẫn trái nghịch lòng trời, lẽ thì người đánh nó, mà trách tội mới phải, có đâu người lại giúp Tôn Tẫn, lén bày trận tụ tiên, bắt mấy động chơn nhơn, và vây Hải Triều: Người nghĩ đó mà coi, Hải Triều là giáo chủ núi Côn Lôn, cùng người không lạ gì; lấy theo phận tam thanh, va thì lớn, còn người thì nhỏ, nhỏ chẳng nên phạm lớn nay người ỷ đông mà làm dữ, phải có tội với Hải Triều, e cho người khốn trốn khỏi tội". Nam Cực cười nói: "Tây Ba đế quân! Người biết một chẳng biết hai, lúc nọ cả đám đánh nơi đất Dịch Châu, bày hội binh linh, tam giáo thánh nhơn xuống núi giảng hòa, lúc ấy cũng có ta và Hải Triều hội đó, tam giáo có dạy bảo rõ ràng rằng: "Tôn Tẫn tuy trái trời làm bảy, song ở nước Yên tận hiếu, nơi đất Tề tận trung, trung hiếu hai việc trọn niêm, hai hiếu. Hải Triều của người chẳng vâng lời tam giáo, sai Mao Bôn xuống bày ngũ lôi trận dữ, vây Tôn Tẫn, đặng thấy nhau, thiệt rất thảm thương; còn ta xuống đây, chẳng qua vào trận xem coi tin tức, đặng cứu Tôn Tẫn mà thôi, không dè Mao Bôn chẳng phân phải quấy, làm sấm sét

đánh ta, ta phải động thổ trốn về, còn con mai huê lộc thì bị chết. Đến quân, người nghĩ đó mà coi, người nói ta nhỏ mà phạm trên, còn như Mao Bôn đánh ta và giết con mai huê lộc, thì người chó nó là thế nào? Lúc ấy ta cứu Tôn Tẫn về nửa đường, lại gặp Hải Triều, va ý đông người, bắt tuốt Bạch Viên, lại toan dùng thủy, hỏa, phong, lôi phá thành Lâm Tri, nên ta bày trận tụ tiên này, đặng mà ngăn bớt cái nhuệ khí của va; tuy rằng các động chơn nhờn bị khốn, cũng là tại kiếp số của chúng nó, như vậy thì có phải là nhỏ mà phạm lớn đây?" Tây Ba đế quân nói: "Cũng vì hai bên tranh danh đoạt lợi, mà sang chầy rầy, cũng tại vì học trò mà ra, thôi hãy nghe lời ta khuyên giải, người phải dẹp trận tụ tiên, thả hết thầy trò Hải Triều, dẫu có việc chi lớn bằng trời, cũng khá giải đặng". Nam Cực nói: "Người muốn cho Tôn Tẫn đến, mà chịu tội với Hải Triều, việc đó chừng nào có tam thanh, bốn thân đến đánh, và các động chơn nhờn phải lay ta thì mới được". Tây Ba nghe rồi cả giận nói: "Nam Cực! Người có tày chi dám vô lễ như vậy".

Nói dứt lời hươi như ý đánh xuống. Nam Cực cử kim câu rước đánh, một qua một lại, đánh vui chưa biết hơn thua. Xảy nghe phía nạt lới lên rằng: "Nam Cực chớ ý tài, có ta đến đây". Nam Cực nghe kêu lấy kim câu đỡ như ý, liếc mắt thấy một ông già đầu đội mào kim quang, cỡi con châu tước, tay cầm như ý vàng, xông tới. Nam Cực nghĩ rằng: "Hai thằng già này, có khi bạn thiết của Hải Triều chẳng, nên mới đến đây mà phá trận". Bèn nạt rằng: "Nam Ba đế quân! Sao người phụ giúp Hải Triều, mà dám cùng ta giao chiến". Nam Ba tánh như lửa đốt, ngó thấy Nam Cực, thì giận lắm nạt rằng: "Nam Cực! Người vây khốn Hải Triều trong trận, mà làm nhục đạo ta, có đâu dung đặng". Nói rồi hươi như ý tới đánh. Nam Cực đỡ bên tả, đánh bên hữu, một mình chống cự với hai người, xảy thấy phía Bắc, dường như vầng mây đen bay tới. Thì là Bắc Ba đế quân đó. Nam Cực hoảng kinh, nghĩ thầm rằng: "Hai thằng già này, mình đánh còn đã hết hơi, bây giờ lại có Bắc Ba, càng thêm một sức". Bèn hươi kim câu đánh với ba cây binh khí nạt rằng: "Ba thằng già! Hôm nay thiệt chúng người muốn quyết thư hùng với ta sao? E kim câu vô tình, mà phải hại nhầm quý thể đi chẳng?" Bắc Ba nói: "Nam Cực, người chớ nói xàm, nếu người không dẹp trận mà thả Hải Triều, thì không biết chừng, cái đầu chưởng giáo của mi phải tuôn máu đỏ". Nam Cực giận lắm hươi động kim câu, đánh tợ mưa tuôn gió thổi, xảy thấy Đông Ba, Nam Cực thấy năm vị đế quân đánh rất lợi hại, không phải như bốn động chơn nhờn của ông Hải Triều. Bèn nghĩ thầm rằng: "Năm thằng già này, sống lâu bằng trời, thần thông rộng lớn, tuổi tuy già, chớ khí lực chẳng suy, ta một mình đánh sao cho lại bọn nó". Đang ngẫm nghĩ, thấy năm vị đế quân chớ đánh, ta cùng bọn người cũng đều lớn tuổi, ta một thằng già, người năm thằng già, như hơn ta đặng thì thôi, nếu đánh thua ta, thì còn chi thể diện, chừng đó mặt mũi nào về núi cho đặng, chi bằng nghe lời theo ta, xin trở về động, chớ quản đến việc nhà người". Đông Ba nghe nói,

giận lắ nói: "Nam Cực! Người đễ chẳng biết là thủ tọa của Hải Triều, quản xuất hai mươi bốn động hơn chơn nhơn, nay người vây thầy ta trong trận, bỏ chúng chơn nhơn dưới hầm, còn Đông Phương Sóc thí đánh chết Mao Bôn. Dịch châu Kin Ngân đều bỏ mạng ta cùng người gây nên cừ oán một trời hai đất, bốn biển ba sông, còn nói chi nữa". Nói rồi hươi như ý đánh tới. Bốn vị đế quân cũng đều đánh vùi. Nam Cực đỡ bên tả, gạt bên hữu đã mệt, liền lấy ra một cái bửu bối tên là càn khôn đại, lớn trượng chén trà, (vốn là hai khí trước trời, luyện nên vậy ấy, hễ tung ra một cái, thì lớn hơn căn nhà, hút người vào trong túi, rồi nắm ngang miệng túi, thì ra không đặng, chẳng luân tiên phạm, trong một giờ ba khắc phải tiêu ra máu). Nam Cực lấy càn khôn đại nạt rằng: "Năm thằng già chớ ỷ mạnh, coi phép ta đến giết người". Bèn tung lên một cái, tức thì lớn hơn căn nhà, trong miệng túi bay ra hai lần xanh trắng (khí xanh thuộc dương, khí trắng thuộc âm, chẳng luân tiên phạm, hễ hai khí ấy bay đụng vào mình, dường như dây trói, liền bị rút vào túi, Nam Cực đánh với Hải Triều mấy phen cũng chẳng thềm dùng đến báu vật ấy, nay thấy năm ông già dữ tợn quá, nên tung phải dùng).

Nói về năm ông già đang đánh, xảy nghe Nam Cực nói có bửu bối đều ngược lên xem, cả kinh thất sắc nói rằng: "Nam Cực sao dám xuống tay độc". Nói dứt lời hai khí bay vừa tới trước mặt, năm người liền lật mào đạo quang, bị hai khí thâm vào trong túi tiên thiên Nam Cực không thấy ngũ lão, thì nửa mừng nửa rầu; mừng là mừng thầy đặng ngũ lão, vây khổn Hải Triều, thiên hạ rõ biến phép ta hiệu dụng, các táng tiên ngoài biển, ai mà chẳng phục ta; rầu là rầu ngũ lão sống lâu bằng trời, sáng như nhật nguyệt, vì trong trận đối, mà phải bị thâm vào túi, trong một giờ ba khắc, tiêu máu mủ, sợ e Tam Thanh quả trách đến mình, vì vậy nên trong lòng lưỡng lự nan phân mới nghĩ ra một kế, nói: "Chi bằng ta đem chúng nó về Lâm Tri, mà thả ra rồi cùng chúng nói giảng hòa, làm cho nó biết ta lơn hại, tự nhiên ắt phải về núi". Tính rồi, cầm túi tiên thiên giở lên, vùng thất kinh nói: "Khi này rõ ràng thấy thâm năm vị đế quân vào trong túi rồi, dấu người già vốc vạc ồm nhỏ cho mất đi nữa, thì cũng đặng vài trăm cân, có đâu nhe hều như vầu, thiệt là kỳ quái, có khi nó chạy thoát rồi chẳng?" Còn đang hồ nghi, xảy nghe tiếng người la, chim ré, bèn ngược xem qua bốn phía, thấy năm ông già ở trên bay xuống. Nam Cực giận lắ nói: "Nếu vậy thì trong túi tiên thiên của ta thầy những vật gì?" Bèn cầm túi tiên thiên, miệng niệm chơn ngôn giú ra, rút xuống năm cái mào đạo quang, giây phút năm ông già đến trước mặt. Nam Cực cười nói: "Năm ông thằng già kia! Chúng người đã dâng thủ cấp cho ta đây rồi, còn tranh lợi hại gì nữa, mà dám cùng ta giao chiến". Ngũ lão giận nói: "Nam Cực, người còn phép chi đem ra coi thử, ta chẳng hề run sợ chút nào". Nói rồi đều hươi như ý đánh tới.

Lúc ấy Lục My tiên cùng Đông Phương Sóc trấn giữ phía Nam thấy Hải Triều chạy tới. Lục My tiên cử gậy nạt rằng: "Lão tổ chớ đến! Có ta chờ đây đã lâu". Hải Triều nạt rằng: "Yêu đạo ở động nào? Sao dám đón ta?" Lục My tiên cười nói: "Ta là Lục My tiên ngoài biển, vâng mạng Nam Cực trấn giữa chỗ này, người biết ta lợi hại, phải đi chỗ khác cho mau, thì hai bên khỏi tổn thương hòa khí". Hải Triều cười nói: "Yêu đạo vô danh sao dám nói xâm. Chớ chạy, coi ta giết mi". Bèn hươi gươm chém tới, Lục My tiên cử trượng rước đánh. Hai người ra sức anh hùng, đánh đến mười hai hiệp, chưa định hơn thua. Hải Triều lấy ra một cái bửu bối tên là câu tiên tỏa liệng giữa không trung nạt rằng: "Coi bửu bối của ta giết mi". Lục My tiên ngó thấy câu tiên tỏa sáng ngời, lớn như cửa, rớt xuống ngay đầu bèn quay nài chạy trốn. Đông Phương Sóc xem thấy, lấy tiên bửu hồ lô vọt lên hai cái, trong hồ lô xẹt ra một đường sáng, bay bổng trên không, đưng nhằm câu tiên tỏa, câu tiên tỏa liền rớt xuống đất. Hải Triều giận lắm nói: "Đông Phương Sóc, ngươi dùng ta thuật gì, phá mất phép ta?" Lúc ấy Lục My tiên thấy Đông Phương Sóc phá mất phép rồi, bèn cầm cờ vàng múa giữa trời nhắm Hải Triều chạy qua phía Nam, gặp Tây Phương Sóc cỡi con giao một sừng cầm trượng đón đường. Hải Triều nói: "Tây Phương Sóc, anh em người ở ngoài biển thông thả là đường nào? Mà nghe chỉ cái lời của Nam Cực, đến đây chịu điều khổ nhọc?" Tây Phương Sóc nói: "Hải Triều! Sao người phóng túng học trò, bày trận ngũ lôi mà làm đui hết một con mắt của anh ta, ta với người trượng đánh nhau, có đâu dung dặng". Nói rồi hươi trượng đánh nhau, Hải Triều tránh khỏi cũng hươi trượng rước đánh. Hải Triều lấy trăm tiên đao liệng giữa không trung, một biểtn ra mười, mười biểnn ra trăm ngàn, sáng ngời ngời, hay rớt xuống. Tây Phương Sóc chẳng sợ, lấy lưới báu liệng lên, bọc hết trăm tiên đao. Tây Phương Sóc thâu cầm nơi tay. Hải Triều giận lắm múa gươm chém tới. Tây Phương Sóc cử trượng rước đánh. Trường My tiên cầm hạnh huỳnh kỳ phát lên, dây khố tiên bay xuống đầy trời. Hải Triều hồn bất phụ thể lật đật chạy qua phía Tây, gặp Vương Thuyền dẫn Vinh Câu Tiên, Lục My tiên, nạt rằng: "Hải Triều chớ chạy". Hải Triều nói: "Bố Vương Thuyền kia! Tôn Tẩn là học trò của người, sao người không bắt răn trị, mà để cho nó trái nghịch lòng trời, người lại giúp nó làm cho thêm dữ, nay dám đón ta, làm sao mà dung người cho dặng".